

Guy Bass

ZÁPLA TÁK

Albatros

Pirátovo oko

Guy Bass

ZÁPLA ŤÁK

Pirátovo oko

ALBATROS

Rodičům

– GUY BASS

*Alici Ballardové – knížku
k nástupu do školy!*

– PETE WILLIAMSON

Přeložil Martin Pokorný

© Guy Bass, 2012

Illustrations © Pete Williamson, 2012

Translation © Martin Pokorný, 2013

All rights reserved

ISBN 978-80-00-03130-9

ZÁPLA TÁK

Pirátovo oko

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

ALBATROS

Předmluva k minulosti

*(v podobě řácké námořnické písně
z hrdel mořských vskú)*

Když bouří se hladina, vlny se valí –
a jo ho hó, a šlup a prásk! -
jen jediný námořník v klidu se nají:
Ahój! Kapitán Střeloprach!

Moře se vzteká a zdvíhá se kal -
a jo ho hó, a blesk a prásk -
Bludák však bez obav pluje v dál,
Ahój! Kapitán Střeloprach!

S mapami tajně se poradí -
a jo ho hó, a hrůza, strach! -
však uvidíš, odhalí poklady!
Ahój! Kapitán Střeloprach!

Ostřížím okem v dál zamžourá –
a jo ho hó, a bonk a krank! -
když musí, tak přes kraj se vyčůrá!
Ahój! Kapitán Střeloprach!

Vítejte
V DRBÁKOVĚ

(ČÍTÁ 665 OBYVATEL)

Druhdy

ÚVODEM

SKOROŽIVOT A ČASY

(Stín hradu Groteskinu)

*Vzhůru za dobrodružstvím -
přes moře vzrušení!*

Z Nebojácného deníku
kapitána Střelopracha

Druhdy! To byly ale krásné časy. Druhdy bylo plné radosti a zpěvu, legračních klobouků a vousů, koňských spřežení na dlážděných ulicích a průpovídek jako „Loukotě nekotě!“ a „Šuplabrajdá!“. Zkrátka a dobře, druhdy byla asi tak úplně nejlepší doba pro život.

Tedy takhle: pokud jste zrovna náhodou nežili v městečku Drbákově. Protože na Drbákov dopadal i za toho nejjasnějšího dne temný stín. Stín **HRADU GROTESKINU**.

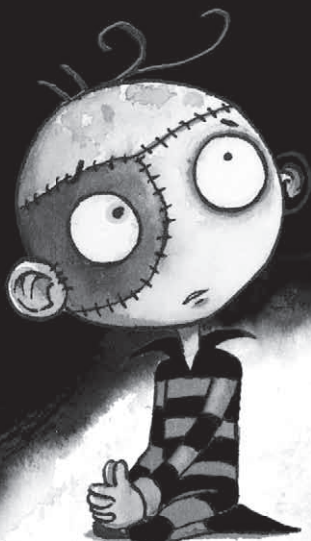
Hrad se tyčil na kopci vysoko nad městem. Tyčil se tam odnepaměti. A byl domovem a sídlem toho nejpomatenějšího ze všech pomatených profesorů, šíleného profesora Erasma. Mnohem déle, než bys napočítal roků na prstech rukou čtyř různých lidí, se tu zaobíral vyráběním stovek obludných mimozemských stvoření.

Jeho úplně prvním výtvozem byl malý a skoro lidský tvoreček, kterého profesor pojmenoval

ZÁPLAŤÁK.

Záplafák byl poskládaný z hadříků, útržků a zbytků. Holou kulatou hlavu měl pokrytou stehy a každé oko měl jinak barevné a veliké: jedno černé a snadno zapomenutelné, ale druhé třpytivé a modravé jak led, takže se třpytilo jak mořská hladina za jasného rána.

Záplafák, na kterého jeho pán už dávno zapomněl, trávil

život ukrytý v nejtemnějších hradních koutech a jen tiše dohlížel na profesora a hejna jeho výtvorů. Naštěstí obyvatelé hradu většinou nedělali žádné potíže. Koneckonců to byly ty nejroztomilejší a nejhodnější příšerácké obludy, na jaké kde natrefíte.

Ale zezačátku ne.

PRVNÍ KAPITOLA

KOŘEN VŠEHO ZLA

(Budeme potřebovat
větší dávku)

*Dokud se na svět
nepodíváte okem piráta,
ještě jste nic neviděli.*

*Z Nebojácného deníku
kapitána Štřelopracha*

„Utíkej!“
„Záplafák ve svitu měsíce pelášil chodbou a oči – každé jiné – mu blýskaly strachem. Přes rameno měl přehozenou malou mošnu, ve které to při běhu cinkalo a klinkalo. V ručičce svíral lahvičkou modrou jako inkoust.

„Prázdna...“ šeptl a ohlédl se.

„To ne! Ona už je tady!“

Ze šera se vynořila podivná obluda se třemi pažemi a hnala se za ním. Byla to nahrbená příšera se strašidelnou kombinací monstrózně normálních částí. Řítla se chodbou a každým krokem Záplafáka doháněla. A vtom, když už byla skoro u něj, vzduch zaplnil její ohlušující řev...

„UÁÁÁÁÁÁ!! Utíkej rychleji, Záplafáku! Jinak nás to SEŽERE NA KUSY!“ volala Stvůra a oba – Záplafák i Stvůra – se ohlédli.

Za nimi se v příšeří chodby zjevila *další* obluda. A byla ohromná: pětkrát větší než Stvůra. A nepředstavitelným způsobem v sobě spojovala chobotnici, oliheň, mořského hada a oškli-
vost převrácenou naruby a vzhůru nohama. Zmítavě se k nim blížila a řvala přitom tak hlasitě, až z toho pukaly hradní zdi:

„GRRREAÁOÓOORRRGH!“

„Já myslela, že ji ten tvůj LEKTVAR z té OBLUDNOSTI vyléčí!“ zahulákala Stvůra (která si ještě nevybrala žádné jméno, a tak se jí prostě říkalo Stvůra).

„To jsem si myslel taky!“ opáčil Záplafák a v běhu šátral v mošničce s lahvičkami. „Budeme potřebovat větší dávku!“

„Ale PROČ je tak hrozně NEVRLÁ? Vždyť je na skoroživotě jen nějakých PĚT MINUT...“ vo-

lala Stvůra. „Možná NECHTĚLA přijít ke sko-
roživotu...“

„Za to může kořen všeho zla!“ zalpal po de-
chu Záplafák a stín chobobludy už je poma-
lu přikrýval. „Profesor si ten kořen pěstoval
v laboratoři... a teď ho určitě přidal do směsi!“

A proto je to stvoření... *zlé*. Myslel jsem, že ji klídkový roztok vyléčí, ale..."

„GRRREÁAEÓÓÓRRRGH!“

Ochapidlená chobobluda se po nich vrhla ze všech sil. Záplafák a Stvůra honem uskočili stranou, obluda prorazila podlahu a zřítela se o patro níž.

Stvůra se oprášila a nakoukla dospod dírou, která po chobobludě zbyla.

„No, tak TOHLE tedy bylo opravdu ŠTĚS-TÍ,“ pronesla. A vtom se jim začala starobylá podlaha drolit pod nohama. Záplafák i Stvůra se s výkřikem „ÁÁÁÁ!“ a proudem trosek zříteli taky o patro níž.

DRUHÁ KAPITOLA

NASTUPUJE ARABELA

(Zbrusu nové kopací botky)

*„Poklad zadarmo!
Ne neboj to!“*

Z Nebojácneho deníku
kapitána Střelopracha

„Stvůro?“ brekavě škytl Záplafák, když se vydrápal na nohy. Rozhlédl se kolem, ale všude viděl jenom prach a trosky. Kde Stvůra je?“

„Stvůro? Jsi –“

Vtom na něj dopadl ohromný tmavý stín. Uslyšel hluboké chrochtavé zamručení a v týle ucítil horký dech.

„Jejda...“ špitl tenkým, vystrašeným hláskem. Pomalu se otočil a spatřil, jak se nad ním tyčí chobobluda.

„GRRREORRRGH!“

Chobobluda Záplafákovi zařvala do obličeje a málem ho srazila na zem silou svého zapáchajícího dechu. Záplafák, strnulý strachem, přišere zíral do tlamy. Tak tohle je konec. Ze stovky zubů na čelistech chobobludě odkapával lesklý mazlavý sliz a tlama se chystala chňapnout a sklapnout...

„Hej, ty tam! Smrad'oune! Dej si bacha, nebo za tebou slezu a upicnu ti šňupec!“ ozvalo se odkudsi. Chobobluda se bleskově otočila a zahleděla se na díru ve stropě. U jejího okraje stála hubeňoučká a trochu otrhaná holčička.

„Arabelo...“ hlesl Záplafák a jen zíral.

Arabela byla holčička z Drbákova a kromě profesora to byla jediná lidská bytost, kterou Záplafák mohl označit za přítele. Na rozdíl od ostatních lidí z města se Arabela hradních oblud, příšer a šíleností nemohla na Groteskinu nabažit. Záplafákovi připadalo, že se Arabela nebojí vůbec ničeho.

Dokonce se nelekne ani tehdy, když se na ni chystá jedna nebetyčná obluda vrhnout.

„Arabelo, okamžitě zmiz!“ zavolal na ni Záplafák. „UTÍKEJ!“

„GRRREÁÁEÓÓÓRRRGH!“

Chobobluda se vztyčila, co nejvýš to šlo, a zběsile máchala chapadly. Ale Arabela neustoupila ani o píd' – jen zavrtěla hlavou a ukázala prstem na svoje boty.

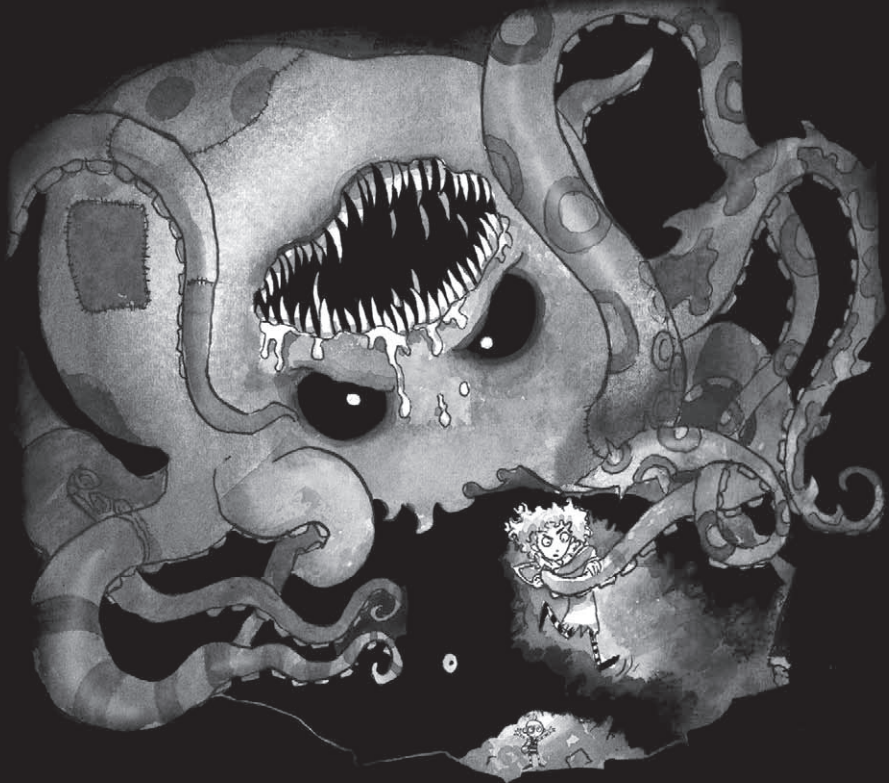
„Vidíš tohle?“ prohlásila. „To jsou moje úplně nové kopací botky. Jsou dokonale vyčištěné a naleštěné, takže se v nich uvidíš jako v zrcadle, až ti rozkopnu ten tvůj ksicht...“

Chobobluda se přilípla ke zdi a s dalším rozzuřeným zařváním se prostrčila dírou ve stropě.

„ARABELO! Vydrž!“ zaječel Záplataček, zatímco chobobluda jedním chapadlem Arabelu obemkla a držela ji nad dírou.

„Já tě kopnu, že se zastavíš až pozejtří!“ zavřčela, zatímco obluda skřípala čelistmi...

„Grrreáá... ááá... grreo... hhhh...?“

Najednou chobobluda několikrát potřásla hlavou a dvěma chapadly si protřela svoje ohromná černá kukadla.

„Dítě moje zlaté, musím se ti hluboce omluvit za tak nepřípadné chování,“ pronesla jemným a zdvořilým hlasem, který k ní vůbec nesedl. „Ani zbla nechápu, co mne přimělo k tak zavrženíhodnému počínání! Ač tedy musím

upřímně přiznat, že si nepamatuji takřka nic... Dokonce ani svoje *jméno* ne. Nu, nějaké jméno si přece *musím* vybrat – být bezejmenná se přece nehodí.“

„No to mi teda řekni,“ hlesla Stvůra.

„*Klídkový roztok*,“ zašeptal Záplafák. „Začal účinkovat...“

„No, tos měla doopravdy kliku,“ odfrkla si pobouřeně Arabela. „Ještě vteřinu a byla bych ti rozkopala *ksicht*.“

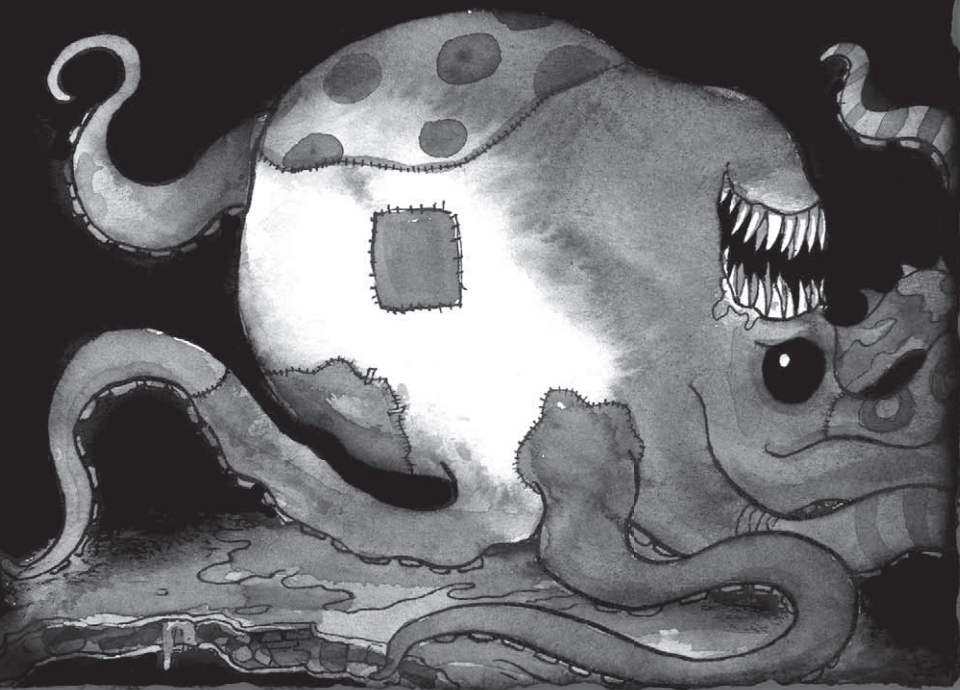
„Pak opravdu vyslovuji nehynoucí díky za to, že jsem v pravou chvíli přišla k rozumu,“ pronesla chobobluda, snesla Arabelu z výšky dolů a náramně ohleduplně ji postavila na zem.

„Pokud mne nyní můžete na okamžik omluvit, cítím se poněkud dehydratovaná,“ pokračovala chobobluda. „Nevíte shodou okolností o nějaké vodní ploše či jezírku, kde bych se mohla usadit?“

„No, kolem... kolem hradu je *vodní příkop*,“ napadlo Záplafáka. „Dostanete se tam odtokovou rourou – tedy pokud se do ní vejdete...“

„Ach, to je prvotřídní idea! Mé nejpokornější díky,“ opáčila chobobluda. „A pokud bych vám někdy mohla být nějak nápomocná, prosťte jen hvízdněte!“

S těmi slovy obrovitá chobobluda vklouzla do šera hradu Groteskinu.

„Já ani nevím, jestli vůbec umím hvízdát,“ zamumlal Záplafák.

„Škoda že jsem ji tak vyděsila,“ odfrkla si Arabela. „Vyzkoušet ty nové botky by bylo bezva...“

„Víš, to asi bylo tím *klídkov*- vlastně nic,“ tiše pronesl Záplafák. „Díky za... počkej, kde je Stvůra? Stvůro! Stvůro, ozvi se! Kde jsi?“

„No to je PARÁDA!“ zaburácela Stvůra a vyhrabala se zpod hromady trosek. „Už to musí být celé TÝDNY, co jsem naposledy PROPADLA DÍROU NA HLAVU. Jednomu to opravdu pročistí PAVUČINY. Ahoj Arabelo! Máš pěkné BOTY! Ale JAK ses vůbec dostala DO HRADU?“

„Nechala jsem si udělat klíč,“ odtušila Arabela a ukázala na velký klíč, který měla viset kolem krku. „A ještě že tak, jinak by ta příšera Záplafáka zblajzla jak vajíčko na hniličku. Tak co, už sis pro sebe vymyslela jméno?“

„Už jsem si ten výběr ZÚŽILA,“ nadšeně zahulákala Stvůra. „Chceš ten UŽŠÍ VÝBĚR slyšet? Začnu od A: ALBÍNA, ADÉLA, AGÁTA, ALBERTA, ANGELA, ANGELINA, ANTILOPA–“

„Ale houbeles, Stvůro. Než se dostaneš na konec abecedy, tak budu starší než moje bábrle – a ta je tak strašně stará, že jí přestaly růst nehty na nohou!“ uchechtla se Arabela.

„Ale KDE to jsme?“ chtěla vědět Stvůra a rozhlédla se. „TADY to vůbec, ale vůbec nevypadá jako ve zbytku hradu...“

Záplafák, každé oko jiné, se rozhlédl kolem... a strnul.

„To není možné...“

„Není ti něco?“ starala se Arabela, ale Záplafák neodpověděl, jenom zíral ke dveřím. Arabela mu zamávala rukou před očima. „Jsi tam? Vypadáš, jako kdybys spatřil ducha.“

„Já myslela, že na hradě Groteskinu žádní
DUCHOVÉ nejsou,“ začala panikařit Stvůra.
„Neměli bychom honem UTÍKAT a JEČET?“

„Tohle je ta komnata,“ hlesl nakonec Zá-
plaťák.

„Jaká komnata?“ dožadovala se Arabela. „Kde
to jsme?“

„Tohle je někdejší pokoj mého pána. Tady
si profesor jako kluk hrál,“ pronesl Záplaťák.
„Tady jsem byl *stvořen*.“

TŘETÍ KAPITOLA

ZAPOMENUTÁ KOMNATA

(NEBOJÁCNÝ DENÍK
KAPITÁNA STŘELOPRACHA)

*„V každém zítřku číhá
dobrodružství.“*

*Z Nebojácného deníku
kapitána Střelopracha*

No to není MOŽNÉ! Tady že si PROFESOR „Nkdysi hrál?“ zahalekala Stvůra. Zapomenutá komnata byla jiná než všechny ostatní hradní místnosti. Nezaplňovaly ji mozky ve sklenicích ani různá odporná nedokončená stvoření. Od stropu tu nevisely řetězy a nepotulovala se tu divná monstra. Naopak tu bylo plno

hraček: houpací kůň, kyblík s rezavými cínovými vojáčky, plyšový medvěd prožraný od molů, vláček a koleje... A taky hora knih pokrytých hustou vrstvou prachu a pavučin. Jen uprostřed pokoje stála jediná předzvěst profesorovy budoucnosti: stolek připojený k podomáčku vyrobenému generátoru elektřiny.

„Tady ses narodil?“ zeptala se Arabela.

„No, tady jsem byl *vyroben*,“ opáčil Záplafák.

„No ale jak NÁRAMNĚ!“ povzbudivě zakrākala Stvůra. „Díky těm stehům hrozně pěkně vynikají různé rysy tvého OBLIČEJE.“

„Tohle – tohleto je *tvůřící stolek*. Tady mě můj pán přivedl ke skoroživotu,“ poučil je Záplafák a ukázal na stolek prstem. „V téhle komnatě jsem byl celé roky doma. Když mého pána jeho otec odvedl pryč, aby z něj udělal šíleného profesora, zůstal jsem tu zamčený. Doufal jsem, že se pro mě můj pán vrátí... ale on nepřicházel. Nakonec se stalo, že jedno jeho šílené stvoření začalo řídit po hradě, vyrazilo tyhle dveře a pustilo mě na svobodu. Ale tou dobou už byl hrad plný různých stvoření a na mě se *zapomnělo*.“

„CHUDINKO Záplafáčku,“ brekla Stvůra a setřela si třetí rukou slzu.

„Doufám, že se nemíniš rozbrečet,“ zamručela Arabela. „Když vidím *uplakánka*, svírá se mi ruka v pěst.“

„Ne, já ne...“ usmrkla si Stvůra.

„Viš, co bys měl, Záplafáku?“ prohlásila Arabela a začala se probírat tou hromadou knih. „Měl bys víc chodit *ven*.“

„No to je SKVĚLÝ nápad!“ zahalasila Stvůra, podle které byl skvělý nápad skoro všechno. „Mohli bychom NA VÝLET! Mohli bychom všichni společně NA PLÁŽ a pěkně se OPÁLIT. Jsem poslední dobou strašně SVĚTLE ŠEDÁ...“

„Odejít z Grotoskinu? To nemůžeme! Teda já nemůžu. *Nikdy*,“ pronesl výjimečně odhodlaně Záplafák.

Jen jednou se stalo, že se Záplafák odvážil za hradní zdi. Jedné temné a neblahé noci na velkou bránu hradu Grotoskinu zabušil

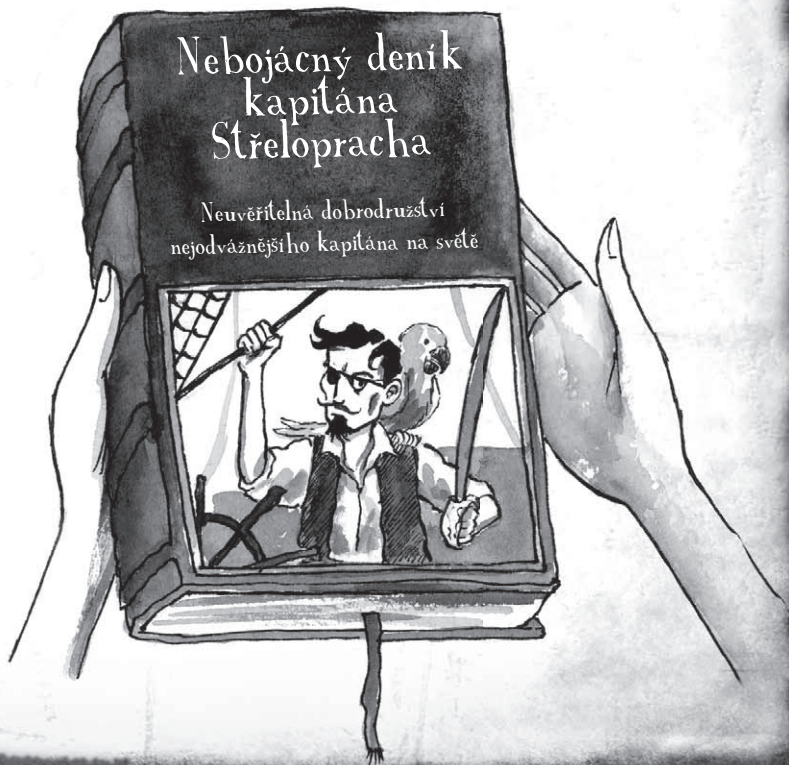
jistý Fulbert Frkolovec, majitel cirkusu, a sli-
boval Záplafákovi slávu a bohatství, když se
stane hvězdou jeho *Putovního karnevalu divů
proti přírodě*. Tehdy Záplafáka poprvé v živo-
tě napadlo, že by mu skoroživot mohl nabízet
i cosi víc než naprosté zapomnění – a nebýt
toho, že ho Frkolovec nakonec zradil, mohl
tehdy odejít z Groteskinu navždy. Co by se
pak stalo s jeho pánem? Kdo by pak každé
nové stvoření zbavil obludnosti a zuřivosti?
Uvažoval tehdy sobecky a dodnes si to vy-
čítal. Zapřísahal se, že už z hradu nikdy ne-
odejde.

„Je mi to líto, ale já odsud nemůžu,“ zopa-
koval teď a smetl prach z profesorova tvořícího
stolku. „Profesor mě *potřebuje*.“

„To jako myslíš... jako že tě *potřebuje*, abys
vždycky vyléčil všechna jeho šílená stvoře-
ní,“ odsekla Arabela a odhazovala přitom kníž-

ky za záda. „Opravdu žasnu, že mu to nejde aspoň o trochu líp, jen se koukni, kolik tady má příruček – doslova stovky! Měl by si buď najít jiného koníčka, anebo... Počkat! Co je tohle?“

Vytáhla z hromady mohutnou knihu, vázanou v kůži, a odfoukla z ní prach. Na obalu stála slova:

„Kdo to je kapitán Střeloprach?“ chtěla vědět Arabela a zdvihla knížku k očím. Pod názvem se skvěl obrázek hrdinsky vyhlížejícího chlapíka s páskou přes oko a s nablýskanou šavlí v ruce. Stál na zádi ohromné *pirátské* lodi a na rameni si mu hověl třpytivě červený a žlutý papoušek.

„Můj pán byl do téhle knížky úplně *zamilovaný*,“ zašeptal Záplatak a modravé oko se mu zatřpytilo v jasu měsíce. „Čítal mi z ní každý večer. Je to deník slavného piráta. Vypráví o dobrodružných výpravách do vzdálených zemí, kam se vydával za poklady... za vzrušením... a za pirátskými útoky!“

„NO BEZVA! Já piráty MILUJU!“ zvolala Stvůra. „A HELEJTE, já mám NÁPAD – zahrejme si NA PIRÁTY! PROSÍM PROSÍM, šlo by to? Všechna ostatní stvoření si pořád jenom chtějí hrát na ČAJOVÉ DÝCHÁNKY...“

„Kapitána Střelopracha bude muset dělat Záplafák,“ prohlásila Arabela a ukázala deník Stvůře. „Má oko jako on. Podívej!“

„Týjo, to je PRAVDA!“ zaburácela Stvůra. „Kapitán STŘELOPRACH má Záplafákovovo oko. Teda chci říct, Záplafák má KAPITÁNOVO oko. Teda chci říct –“

„Co... co tím chceš říct?“ dožadoval se Záplafák a zahleděl se na obal knížky. Střeloprach měl levé oko jasné, pronikavé, skoro třpytivé – a ledově modré.

Arabela se uchechtla. „Prostě to nepopřeš, Záplafáku – tohle tvoje oko je přesně jak to pirátovo.“

„To snad... to snad mám každé oko jiné?“ zeptal se Záplafák a bylo mu stydno. Vyhýbal se pohledu na vlastní odraz, protože mu ten pohled leda připomínal, jak je v porovnání s ostatními hradními stvořeními maličký a leg-

rační. O tom, že jedno jeho oko vypadá jinak než druhé, vůbec neměl tušení.

„Záplafáku,“ opáčila Arabela, „je nejvyšší čas, aby ses na sebe pořádně *podíval*.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

PO ZRALÉ ÚVAZE

(ZÁPLAŤÁKOVO OKO)

*„Oko upni k obzoru
a zád drž na zádi.“*

Z Nebojácného deníku
kapitána Střelopracha

Arabela ze záhybu šatů vytáhla zrcátko. „To nosíš, abys vypadala HEZKY a KRÁS-
NĚ?“ zahuhlala Stvůra.

„Ne, to mám proto, abych viděla, když ke mně někdo leze zezadu,“ opáčila Arabela. „Kluci mě často chtějí tahat za vlasy, a když si to zkusí, dám jim do zubů.“

„A teď hlavně NEZAPOMENĚ, Zápľaťáku,“ spustila Stvůra: „ZAJEČET, když uvidíš vlastní OŠKLIVOST, není žádná HANBA. Já to dělám POŘÁD.“

„Jen bez obav. Už jsem viděla ošklivější potulné psy,“ odtušila Arabela a nastavila zrcátko. „Tak se koukni.“

Zápľaťák zamžoural do zrcátka. Naproti mu hleděla jeho kulatá, ustaraná tvář. Nejdřív ze všeho si všiml stehů, které mu přebíhaly přes obličej jak koleje a dělily od sebe vybledlé kusy kůže.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.